

MICHAEL

CONNELLY

ECHO PARK

TOP
Krimi

ECHO PARK

MICHAEL CONNELLY
ECHO PARK

slovar

Copyright © 2006 by Hieronymus, Inc.
This edition published by arrangement
with Little, Brown and Company, New York, New York, USA.
All rights reserved.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2007, 2015
Translation © Patrick Frank 2007, 2015

ISBN 978-80-556-1397-0

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa
nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi
prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými a ani
vo forme fotokópií, nahrávok, ani prostredníctvom súčasného
a ani budúceho informačného systému a podobne, bez
predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

VEŽIČKA 1993

Bolo to auto, po ktorom pátrali. Chýbali mu poznávacie značky, no Bosch to aj tak vedel. Honda Accord z roku 1987 gaštanovej farby vyblednutej od slnka. V deväťdesiatom druhom ju ktosi skrášil zelenou nálepkou kampane Billa Clintona, no aj tá už medzičasom vybledla. Vyrobili ju z lacného, netrvanlivého materiálu v čase, keď bolo víťazstvo vo voľbách ešte takmer v nedohľadne. Auto stálo v takej úzkej garáži, že Bosch musel uvažovať, ako sa z neho vôbec šofér dostal von. Vravel si, že musí pripomenúť technikom z laboratória, aby poriadne prezreli vonkajšok karosérie a vnútornú stenu garáže. Určite budú frflať, že to vedia aj bez neho, no mal by zlý pocit, keby to neurobil.

Garáž mala vyťahovacie dvere s hliníkovou rúčkou. Na odtlačky to nebolo dobré, no aj tak sa chystal upozorniť na to technikov.

„Kto ho našiel?“ spýtal sa policajnej hliadky.

Dvojica policajtov práve dokončila ťaženie policajnej pásky cez koniec slepej uličky, vytvorenej dvoma radmi garáží pred vchodom do bytového komplexu Vežička.

„Správca,“ odvetil veliteľ hliadky. „Tá garáž patrí k bytu, ktorý je momentálne prázdny, a on chcel do nej uložiť nejaký nábytok, alebo čo. Pred pár dňami ju teda otvoril a zistil, že v nej stojí auto. Pomyslel si, že tam možno iba zaparkovala návšteva niektorého z nájomníkov, takže to pár dní nechal tak, no keď odtiaľ auto ani neskôr nezmizlo, začal sa naň pýtať ľudí z komplexu. Nik o ňom nič nevedel. Nikto netušil, komu by mohlo patriť. Napadlo mu, že môže byť kradnuté – nemalo ešpézetky – a zavolať nám. S partnerom máme v aute upozornenie na hľadanú Gestovú, takže sme si to celé dali rýchlo dokopy.“

Bosch prikývol, pristúpil tesne ku garáži a zhlboka zavetril. Marie Gestová bola nezvestná desať dní. Keby bola v kufri, musel by to cítiť. Po chvíli k nemu došiel jeho partner Jerry Edgar.

„Máš niečo?“ spýtal sa.

„Zatiaľ nie.“

„To je dobre.“

„Dobre?“

„Neznášam mŕtvolu v kufri.“

„Aspoň by sme mali obeť, s ktorou sa dá pracovať.“

Bola to iba nezáväzná konverzácia a Bosch počas nej prehádzal pohľadom po aute, hľadajúc čokoľvek, čoho by sa dalo zachytiť. Keď nič také nenašiel, vytiahol z vrečka latexové rukavice, nafúkol ich ako balóniky, aby sa nelepili, a natiahol si ich. Potom zdvihol ruky ako chirurg vchádzajúci do operačnej sály a natočil sa nabok, aby mohol vojsť do garáže bez toho, aby sa o niečo obtrel a zničil prípadnú stopu.

V garáži ho obklopilo pološero. Odhrnul si z tváre pavučiny, vysúkal sa von a požiadal jedného z policajtov, aby mu požičal baterku. Vrátil sa s ňou dnu a zasvietil si do kabíny auta. Prvé prezrel zadné sedadlá. Ležali na nich jazdecké čížmy a plastová taška s nápisom *Mayfair Supermarket*. Nevedel, čo je v nej, no bolo mu jasné, že im naznačí ďalšie smerovanie vyšetrovania.

Presunul sa dopredu. Na pravom prednom sedadle bola kôпка úhľadne poskladaných šiat. Okamžite spoznal džínsy a tričko s dlhými rukávami, v ktorom Gestovú videli odchádzať do jazdiarne v kaŕone Beachwood. Navrchu boli rovnako úhľadne poskladané ponožky, nohavičky a podprsienka. Harrymu pri pohľade na ne bolestne zovrelo hrud'. Nie preto, že by tie šaty pokladal za potvrdenie toho, že Marie Gestová je mŕtva – to v hĺbke duše vedel už dávno. Vedeli to všetci vrátane jej rodičov, ktorí sa objavili v televízii so zúfalou prosbou o navrátenie dcéry. Preto aj jej prípad presunuli z oddelenia nezvestných na vraždy.

Nie, Harryho chytili za srdce samotné šaty – to, ako puntičkársky boli poskladané. Spravila to sama, alebo to urobil človek, ktorý jej pomohol z tohto sveta? Práve takéto otázky ho trápili najviac a naplňali mu dušu hrôzou.

„Máš niečo?“ spýtal sa Edgar znova. Vlastne nerobil nič iné, iba tam postával a opakoval tú istú otázku.

„Jej šaty, jazdeckú výbavu, možno nejaký nákup. Pod Beachwoodom je jeden Mayfair. Možno sa v ňom zastavila cestou do jazdiarne.“

Edgar prikývol. Išlo o novú stopu, ktorú treba preveriť, a nové miesto, na ktorom treba hľadať svedkov.

Bosch vyšiel z garáže a zdvihol zrak ku komplexu Vežička, jedinečnému v celom Hollywoode. Tvoril ho zhhluk bytov postavených na mieste žulového lomu v kopcoch nad štadiónom Hollywood Bowl. Mali moderný vzhľad a všetky sa napájali na stavbu v strede – štíhlu vežičku s výťahom, podľa ktorej dostal meno komplex aj ulica pod ním. Bosch v detstve nejaký čas býval v neďalekej štvrti. Z domu svojich opatrovníkov na Camrose Street vídal orchestre skúšajúce za letných dní na štadióne. Keď vyliezol na plochú strechu, mohol štvrtého júla a na konci sezóny pozorovať ohňostroje.

V noci sa občas pozeral na vysvietené okná Vežičky. Videl, ako ich z času na čas zacloní výťah vezúci niektorého z obyvateľov. V tom čase mu bývanie na mieste, kde chodíte domov výťahom, pripadalo ako vrchol luxusu.

„Kde je správca?“ spýtal sa policajta s dvoma pásikmi na rukáve.

„Vrátil sa hore. Vravel, že sa máte odviezť výťahom na druhé a jeho byt je prvý na konci mostíka.“

„Dobre. Ideme za ním. Počkajte tu na ľudí z labáku a odťahovky. Tá sa však auta nesmie ani dotknúť, kým s ním neskončia technici, jasné?“

„Jasné.“

Výťah vo Vežičke bol dosť malý, a keď doň nastúpili, celý sa pod ich váhou rozkýval. Vonkajšie dvere sa zavreli automaticky, no vnútorné museli zatiahnuť sami. Boli tam iba dve tlačidlá – 1 a 2. Bosch stisol dvojku a kabína začala stúpať. Bola stiesnená, zmestili sa do nej maximálne štyria ľudia. Keby sa ich tam natlačilo viac, museli by si navzájom dýchať do tváre.

„Niečo ti poviem,“ nadhodil Edgar. „Stavím sa, že tu nikto nemá klavír.“

„Brilantná dedukcia, Watson,“ odvetil Harry.

Na hornom poschodí otvorili vnútorné bezpečnostné dvere a vyšli na betónový mostík spájajúci Vežičku s domami na svahu. Bosch na ňom zastal a chvíľu si vychutnával výhľad na takmer celý Hollywood, sprevádzaný príjemným horským vánkom. Keď zdvihol pohľad celkom hore, uvidel nad Vežičkou krúžiť myšiaka červenochvostého. Vyzeralo to, ako-by ich zhora pozoroval.

„Tu to je,“ povedal Edgar.

Harry sa otočil a uvidel, že jeho partner ukazuje na dvere za krátkym schodiskom. Pod zvončekom pri nich bola ceduľ-

ka s nápisom SPRÁVCA. Kým k nim došli, otvoril ich chudý muž s bielou bradou. Predstavil sa ako Milano Kay, správca komplexu. Bosch a Edgar mu ukázali služobné preukazy a spýtali sa ho, či im môže ukázať byt patriaci ku garáži, v ktorej sa našlo auto. Nič proti tomu nenamietal.

Prešli na druhú stranu Vežičky k mostíku vedúcemu k ďalšiemu bytu. Kay ho odomkol.

„Ja to tu vlastne poznám!“ zvolal Edgar náhle. „Neboli tie byty aj veža v nejakom filme?“

„Veru tak, boli,“ prikývol správca. „A nie v jednom.“

Celkom logické, pomyslel si Bosch. Takéto unikátne miesť by sotva mohlo uniknúť pozornosti miestnych filmárov.

Kay otvoril dvere a pustil ich dnu. Byt bol malý a prázdny. Tvorila ho obývačka, kuchynka s jedálenským kútom a spálňa, z ktorej sa šlo do kúpeľne. Nemal viac ako štyridsať štvorcových metrov a Bosch vedel, že s nábytkom bude pôsobiť ešte menší. Išlo v ňom však o výhľad. Jednu stenu tvoril rad zaoblených okien s rovnakým výhľadom na Hollywood ako z mostíka pri vežičke. Sklené dvere viedli na verandu kopírujúcu krivky prednej steny. Harry vyšiel von a zahľadel sa na mesto. Zo smogu v ňom vytŕčali vežiaky centra. Bolo mu jasné, že najlepšie to vyzerá v noci.

„Ako dlho je ten byt voľný?“ spýtal sa.

„Päť týždňov,“ odvetil správca.

„Nikde som nevidel ceduľu, že máte niečo na prenájom.“

Keď sklonil pohľad do slepej uličky pod komplexom, videl, že dvaja policajti z hliadky sa opierajú o kapotu svojho auta. Čakali tam na dodávku z laboratória a odťahové auto z policajnej garáže. Každý stál na jednej strane, otočený chrbtom k tomu druhému. Nezdalo sa, že by boli bohvieakí dobrí partneri.

„Nikdy to nemusím inzerovať,“ vysvetlil mu Kay. „Vždy sa rýchlo rozkrikne, že máme niečo voľné. Veľa ľudí snáva o tom, že budú bývať práve tu. Náš komplex je jedinečný v celom Hollywoode. Okrem toho som ten byt trochu dával do poriadku – maľoval, robil drobné opravy a tak podobne. Nikam som sa neponáhľal.“

„Aké je tu nájomné?“ chcel vedieť Edgar.

„Tisíc mesačne.“

Edgar hlasno zahvízdal. Aj Boschovi to pripadalo prehnané, no výhľad z verandy mu prezradil, že sa iste nájde niekto, kto to zaplatí.

„Kto mohol vedieť, že tá garáž je prázdna?“ spýtal sa, aby vrátil debatu do správnych kolají.

„Dost veľa ľudí. Naši nájomníci, to je jasné, a ľudia, ktorým som počas tých piatich týždňov ukazoval byt. Zvyčajne ich vezmem aj do garáže. Keď som bol na dovolenke, staral sa mi o veci jeden z nájomníkov a aj on ten byt párkrát ukazoval.“

„Garáž je normálne odomknutá?“

„Áno, nechávam ju tak. Nie je v nej čo ukradnúť. Keď sa nasťahuje nový nájomník, môže si na ňu dať vlastnú zámku. Je to len na nich, ale vždy im radím, aby to urobili.“

„Vediete si záznamy o tom, komu ste byt ukazovali?“

„Ani nie. Možno mám pár telefónnych čísel, ale inak nemá význam zapisovať si ľudí, pokiaľ si to tu neprenajmú. No a ako vidíte, nikto taký zatiaľ neprišiel.“

Harry prikývol. Toto by sa preverovalo veľmi ťažko. Pri veľa ľudí vedelo, že tá garáž je prázdna, nezamyká sa, takže sa dá použiť.

„A čo predchádzajúci nájomník?“ pokračoval vo výsluchu.
„Čo sa s ním stalo?“

„Bola to žena – herečka. Vlastne ňou iba chcela byť. Päť rokov sa o to pokúšala a potom sa vrátila domov.“

„V Hollywoode to nik nemá ľahké. Kam presne sa vrátila?“

„Zálohu som jej posielal do Austinu v Texase.“

Bosch znova prikývol.

„Žila tu sama?“

„Mala priateľa, ktorý sem za ňou chodil a nejaký čas tu aj prespával, ale myslím, že sa to skončilo ešte pred tým, ako sa odsťahovala.“

„Potrebujeme od vás tú texaskú adresu.“

Ani proti tomu Kay nič nenamietal.

„Policaisti, čo sem prišli, vraveli, že to auto patrí nejakému nezvestnému dievčaťu,“ nadhodil.

„Mladej žene,“ opravil ho Bosch a siahol do vrecka po fotografiu Marie Gestovej. Ukázal mu ju a spýtal sa, či v nej neznáva niekoho, kto sa mohol zaujímať o voľný byt. Správca odvetil, že tá tvár mu absolútne nič nehovorí.

„To ste ju nevideli ani v telke?“ začudoval sa Edgar. „Je nezvestná už desať dní a bolo to v správach.“

„Nemám televízor, pán detektív,“ vysvetlil mu Kay.

Nemá televízor? Tak to ho v tomto meste pasuje na vážneho voľnomyšlienkaru, pomyslel si Harry.

„Bola aj v novinách,“ pokračoval Edgar.

„Tie občas čítam,“ pripustil správca. „Beriem si ich z kon tajnera na papier dolu pod schodmi. Kým sa k nim dosta nem, sú už zvyčajne staré. Ani v nich som však o nej nič ne čítal.“

„Stratila sa pred desiatimi dňami,“ povedal Bosch. „Stalo sa to v utorok deviateho. Pamätáte si niečo z toho dňa? Ne dialo sa tu čosi nezvyčajné?“

Kay pokrútil hlavou.

„Nebol som tu. Bol som na dovolenke v Taliansku.“

Bosch sa usmial.

„Zbožňujem Taliansko. Kde konkrétne ste boli?“

Kayova tvár sa rozjasnila.

„Hore pri jazere Como a potom v malom horskom mesteč ku Asolo. Žil v ňom aj Robert Browning.“

Harry sa tváril, akoby tie miesta poznal a vedel, kto je Ro bert Browning.

„Máme spoločnosť,“ oznámil mu Edgar.

Bosch sledoval partnerov pohľad a zbadal, ako pri žltej pás ke na konci slepej uličky zastavuje televízna dodávka s veľ kým satelitom na streche a výraznou deviatkou na boku. Už k nej kráčal jeden z policajtov.

Obrátil sa naspäť k správcovi.

„Pán Kay, neskôr sa s vami ešte budeme musieť porozprá vať. Ak môžete, pokúste sa nájsť telefónne čísla alebo mená ľudí, ktorí sa boli pozrieť na tento byt. Potrebujeme hovoriť aj s človekom, ktorý vás zastupoval, kým ste boli v Taliansku, a získať meno a adresu tej nájomníčky, čo sa odsťahovala do Texasu.“

„To nebude problém.“

„Musíme sa porozprávať aj s ostatnými nájomníkmi, či nie kto z nich nevidel vchádzať to auto do garáže. Pokúsime sa to vybaviť čo najdiskrétnejšie.“

„Ani s tým nebude problém. Pozriem sa vám na tie čísla.“

Kaya nechali v prázdnom byte a vrátili sa k výťahu. Kým sa oceľová kabína pohla nadol, znova sa pod nimi rozkývala.

„Navedel som, že máš rád Taliansko, Harry,“ nadhodil Ed gar.

„Nikdy som tam nebol.“

Jerry sa usmial. Uvedomil si, že to bola iba taktika, ako z Kaya dostať čo najviac podrobností pre prípad, že by to chceli preverovať.

„Myslíš, že by to mohol byť on?“ spýtal sa.

„Ani nie. Iba nechcem nič zanedbať. Keby to bol on, prečo by dával to auto do garáže svojho vlastného komplexu? Prečo by nám to nahlásil?“

„Možno je dosť inteligentný na to, aby vedel, že si povie-me, že niečo také by bolo príliš prefíkané. Možno nás chce prechytračiť, Harry. Čo ak sa to dievča prišlo pozrieť na byt a niečo mu nevyšlo? Tela sa niekde zbavil, ale vedel, že s au-tom nemôže nič robiť. Keby sa ho totiž pokúsil odviezť, moh-li by ho cestou zastaviť poliši. Preto počkal desať dní a nahlá-sil akože kradnuté auto.“

„Tak potom by si asi mal preveriť to jeho talianske alibi, Watson.“

„Prečo vlastne mám byť Watson? Prečo nie som Holmes?“

„Lebo Watson je ten, ktorý vždy priveľa rozpráva. Ak však chceš, môžem ti hovoriť Holmes. Možno to tak bude lepšie.“

„Čo ťa žerie, Harry?“

Bosch si spomenul na úhľadne poskladané šaty na pred-nom sedadle gaštanovej hondy. Znova ho to začalo vnútri gniviť. Mal pocit, akoby bol obviazaný drôtom, ktorý sa ne-prestajne priškrcuje.

„Žerie ma to, že mám z toho celého veľmi zlý pocit.“

„Aký presne?“

„Taký, že ju už nikdy nenájdeme. A ak nenájdeme ju, ne-nájdeme ani jeho.“

„Vraha?“

Výťah prudko zastal, zakýval sa a potom znehybnel. Harry otvoril vnútorné dvere. Na konci krátkeho tunela vedúceho ku garážam videl ženu s mikrofónom a muža s televíznou kamerou. Čakali tam na nich.

„Áno,“ odvetil. „Vraha.“

Prvá část

VRAH 2006

Ten telefonát prišiel vo chvíli, keď Harry Bosch so svojou partnerkou Kizmin Riderovou sedeli pri stole na oddelení nezavretých prípadov a dokončovali papierovanie v prípade Matarese. Deň predtým strávili s Victorom Mataresom šesť hodín vo vyšetrovni rozprávaním o vražde prostitútky Charisse Witherspoonovej, ku ktorej došlo v roku 1996. Prezradila ho DNA z hrdla obete, ktorá sa zhodovala s jeho. Profil jeho DNA sa dostal do databázy ministerstva spravodlivosti v roku 2002, keď ho odsúdili za znásilnenie. Trvalo ďalšie štyri roky, kým Bosch a Riderová znova otvorili prípad Witherspoonovej a poslali vzorky DNA do štátneho laboratória v nádeji, že sa nájde nejaká zhoda.

Vyšetrovanie prípadu sa začalo laboratórnymi výsledkami, no keďže Witherspoonová bola aktívna prostitútka, zhodná DNA ešte nemusela znamenať usvedčenie páchatela. Mohla totiž pochádzať od niekoho, kto s ňou bol pred tým, ako ju vrah dobil na smrť dreveným hranolom.

Preto prípad nestál iba na vedeckých výsledkoch, ale aj na práci detektívov a na tom, čo dostanú z podozrivého Mataresa. O ôsmej ráno ho zobudili v „dome na polceste“, kde bol umiestnený v rámci podmienky za znásilnenie, a odviezli ho do Parkerovho centra. Prvých päť hodín výsluchu bolo únavných pre všetkých zúčastnených, no počas šiestej ho nakoniec zlomili. Priznal sa nielen k vražde Witherspoonovej, ale aj k trom ďalším. Aj v nich boli obeťami prostitútky z južnej Floridy, kde žil, kým sa nepresťahoval do Los Angeles.

Keď Boschovi oznámili, že má na linke číslo jeden hovor, myslel si, že mu volajú z Miami. Mýlil sa.

„Bosch,“ predstavil sa do slúchadla.

„Tu je Freddy Olivas, severovýchodná divízia, oddelenie vražd. Hľadám v archíve jeden spis a zdá sa, že ho už máte vy.“

Harry chvíľu mlčal, kým sa mu podarilo odvieť myšlienky od prípadu Matarese a mohol sa sústrediť na niečo iné. Nevedel Olivasa nikam zaradiť, no to meno mu pripadalo

akési povedomé. Čo sa týkalo spisu z archívu, súčasťou jeho práce bolo študovať staré spisy a hľadať spôsoby, ako by sa dané prípady dali vyriešiť pomocou moderných metód. Preto mal spolu s Riderovou stále až dvadsaťpäť rôznych spisov.

„Vyberám z archívov veľa spisov,“ vyhlásil. „Ktorý konkrétne máte na mysli?“

„Prípád Marie Gestovej z roku tisícdeväťstodeväťdesiat-tri.“

Bosch na to nemohol okamžite reagovať, lebo mu bolestne zovrelo útroby. Spomienka na Gestovú mu to spôsobovala aj po trinástich rokoch. Vždy sa mu vybavili jej úhladne poskladané šaty na prednom sedadle auta.

„Áno, ten mám ja. Čo sa deje?“

Všimol si, že Riderová zaregistrovala zmenu v jeho hlase, prestala pracovať a pozoruje ho. Ich stoly stáli vo výklenku prirazené k sebe, takže si pri práci videli do tváre.

„Je to dosť citlivá záležitosť,“ odvetil Olivas. „Nič, o čom by som chcel s niekým len tak diskutovať. Mohol by som sa u vás po ten spis zastaviť?“

„Máte už podozrivého?“

Kým stihol Olivas niečo povedať, Bosch ho predbehol ďalšou otázkou.

„Kto z prokuratúry to má na starosti?“

Znova nedostal odpoveď, no stále nebol ochotný vzdať to.

„Pozrite sa, Olivas, vyšetrovanie toho prípadu stále prebieha. Pracujem na ňom a mám podozrivého. Ak sa chcete o tom so mnou porozprávať, nech sa páči. Ak máte rozpracované niečo, čo sa ho týka, musím byť do toho zapojený aj ja. Ak nie, mám veľa práce a želim vám pekný deň.“

Chystal sa zavesiť, no zo slúchadla sa konečne znova ozval Olivasov hlas. Už vôbec neznel priateľsky.

„Tak viete čo, vy kovboj? Vybavím jeden telefonát a hneď sa vám znova ozvem.“

Nato bez pozdravu zavesil. Harry sa pozrel na Riderovú. Ani sa ho nemusela pýtať, čo sa deje.

„Marie Gestová,“ povedal. „Prokuratúra chce jej spis.“

„Ale veď to je od začiatku tvoj prípad! Kto volal?“

„Akýsi chlap zo severovýchodnej. Freddy Olivas. Poznáš ho?“

Riderová prikývla.

„Nie osobne, ale počula som o ňom. Vedie vyšetrovanie Raynarda Waitsa. Veď vieš, ten slávny prípad.“

Až teraz Bosch pochopil, odkiaľ to meno pozná. Prípady Raynarda Waitsa bol známy široko-ďaleko. Olivas sa naň zrejme pozeral ako na pozvánku do vyššej ligy. Losangeleská polícia sa delila na devätnásť divízií podľa geografického členenia mesta. Každá z nich mala vlastnú policajnú stanicu a detektívne oddelenie. Oddelenia vražd na divíziách pracovali na menej komplikovaných prípadoch a umiestnenie v nich sa všeobecne pokladalo za prvý krok k práci v elitnom oddelení lúpeží a vražd v Parkerovom centre. Tam sa odohrávali všetky zaujímavé veci. Keďže jeho súčasťou bolo aj oddelenie neuzavretých prípadov, Bosch vedel, že ak Olivasov záujem o prípad Gestovej akokoľvek súvisí s Waitsom, bude si až žiarlivo strážiť svoju pozíciu, aby mu ju nezobral niekto z „elitných“.

„Nepovedal ti, na čom pracuje?“ vyzvedala Riderová.

„Zatiaľ nie, ale bude to niečo veľké. Nechcel prezradiť ani to, pod ktorého prokurátora to spadá.“

„Pod Rikošiju.“

„Koho?“

Povedala to ešte raz a pomalšie.

„Pod Ricka O'Sheu. Ten má na starosti Waitsov prípad. Pochybujem, že by Olivas pracoval aj na nejakom inom. Práve skončili prípravu a chystajú proces.“

Harry chvíľu mlčky zvažoval všetky možnosti. Richard „Rikošija“ O'Shea bol vedúci sekcie špeciálnych prípadov okresnej prokuratúry. Patril medzi veľké zvieratá a zjavne sa chcel dostať ešte vyššie. Po tom, čo súčasný okresný prokurátor na jar oznámil, že sa už nebude uchádzať o znovuzvolenie, O'Shea sa zaradil medzi tých, ktorí by ho radi nahradili. V primárkach dostal najviac hlasov, vôbec však ešte nemal väčšinu. Vyzeralo to na tvrdý boj, aj keď sa mu darilo držať sa na najlepšej pozícii. Mal podporu odchádzajúceho šéfa prokuratúry, poznal ju znútra a mal závideniahodnú povest' prokurátora vyhrávajúceho veľké prípady. Za posledné desaťročie to bolo v Los Angeles skôr výnimkou ako pravidlom. Jeho oponent sa volal Gabriel Williams. Bol to outsider, ktorý si síce vybojoval ostrohy ako bývalý prokurátor, no už dvadsať rokov sa venoval súkromnej praxi zameranej na prípady ľudských práv. Bol černoš, zatiaľ čo O'Shea beloch. Svoju kampaň staval na príslube prísneho dozoru a reformovania represívnych zložiek. Ľuďom z O'Sheovho tábora sa síce darilo strápnovať jeho návrhy aj osobu, no bolo jasné, že jeho

hlavnou silou je práve opozičné smerovanie jeho politiky. Začínal svojho súpera nebezpečne doháňať.

Bosch to všetko vedel, lebo práve v tom roku sa zaujímal o miestne voľby ako nikdy predtým. V zúrivom zápase o miesto člena mestskej rady podporoval kandidáta Martina Maizela, ktorý už trikrát reprezentoval Boschov okrsok. Vo všeobecnosti bol vnímaný ako typický politik, ktorý miluje zákulisné ťahy a zobe z ruky finančným skupinám škodiacim jeho mestskej časti. Aj napriek tomu všetkému Bosch štedro prispel na jeho kampaň a dúfal, že vyhrá voľby. Jeho protikandidátom bol totiž bývalý zástupca policajného riaditeľa Irvin R. Irving a Harry by spravil čokoľvek, len aby videl jeho porážku. Podobne ako Gabriel Williams aj Irving sľuboval reformy a cieľom jeho útokov bola vždy losangeleská polícia. Bosch sa s ním viackrát dostal do konfliktu ešte v čase, keď ašpiroval na miesto riaditeľa, a rozhodne nechcel, aby sa dostal do mestskej rady.

Správy a pikantérie z predvolebného zápasu sa takmer denne objavovali v *Times*, takže mal dosť dobrú predstavu o súboji Maizela s Irvingom aj o ostatných kandidátoch. Dobré vedel, do akého mocenského boja sa O'Shea zaplietol. Prokurátor sa momentálne snažil posilniť svoju kampaň reklamami na najlepších miestach a prípadmi, ktoré mali ukázať hodnotu jeho skúseností. Pred mesiacom dostal predbežné konanie s Raynardom Waitsom na titulné stránky novín a do hlavných televíznych správ. Išlo v ňom o muža obvineného z dvoch vražd.

Jeho prípad sa začal vo chvíli, keď ho v Echo Parku neskoro v noci zastavila policajná hliadka. Policajti si na podlahe jeho dodávky všimli vrecia na smeti, z ktorých presakovala krv. Nasledovala prehliadka, pri ktorej sa vo vreciach našli časti tiel dvoch žien. Ak niekedy existoval dokonale jednoduchý prípad, na ktorom by si mohol kandidát na šéfa prokuratúry urobiť meno, bol to práve prípad Mäsiara z Echo Parku.

Zádrh bol v tom, že momentálne sa o ňom už na titulných stránkach nepísalo. Proces s Waitsom sa mal začať na konci prípravného konania, a keďže išlo o hrdelný zločin, jeho ukončenie a publicita s ním spojená mali prísť až po voľbách. O'Shea zúfalo potreboval niečo, čím by zaujal novinárov a tým aj verejnosť, aby sa naňho nezabudlo. Harrymu teraz prišlo na um, čo asi plánuje spraviť s prípadom Gestovej.